

Un dels històrics del PSC, Jaume Sobrequés, va abandonar la militància pocs mesos abans de les eleccions, per motius ideològics i de distanciament amb el partit. Va donar suport a Artur Mas.

Carnets mullats

“Veig que CiU no troba a casa”, comentava fa uns quants dies el portaveu parlamentari del PSC, Joaquim Nadal, a través del seu Twitter, quan es va escampar el rumor que el vicepresident de la Diputació de Girona i regidor d’Urbanisme i portaveu del PSC a l’ajuntament de la capital, Joan Pluma, podria acceptar el càrrec de director general de Patrimoni Cultural al govern de CiU.

La federació nacionalista, efectivament, ha aprofitat el mercat d’hivern per a tancar un parell de fitxatges. Però, probablement, si ha anat a cercar estrelles fora del planter no és perquè no confii en els seus, sinó, fonamentalment, per estratègia política. Contractar els serveis de l’ex-conseller socialista Ferran Mascarell ofereix dos avantatges a CiU: clava un cop a la moral del PSC i, abans que Montserrat Tura anunciés que volia ser alcaldable per Barcelona, significava també aplanar el camí de Xavier Trias a la capital catalana, perquè Mascarell s’havia ofert per a substituir l’actual alcalde, que té unes perspectives nefastes.

Sobre el paper, la sociovergència no s’ha concretat. Però alguns socialistes de tota la vida, fins i tot algun de còmodament instal·lat a l’aparell, han canviat de sigles. Bé han saltat del vaixell poc abans del naufragi del PSC al govern, bé quan han estat temptats per CiU amb un càrrec.

CiU sabia que enfrontar-se a Mascarell no era igual que batre’s amb un Hereu desgastat i sense la confiança de l’aparell del partit. I encara que ara es presenti Montserrat Tura, el pro-

cés de primàries i els enfrontaments interns poden afavorir igualment el candidat convergent. Això diuen les enquestes.

La reacció del PSC davant els dos casos de fuga a CiU, el de Ferran Mascarell i el del gironí Joan Pluma, ha estat diferent. Si Mascarell va ser titllat de “traïdor” i li van exigir que abandonés el partit, a Pluma li han concedit una butlla que li permet de suspendre la militància mentre formi part del govern de CiU. I després podrà tornar, si ho vol. Per què aquesta distinció? Mascarell no pertanyia a l’aparell, i feia temps que no comptava amb la complicitat del partit. En canvi, Pluma ha estat un home disciplinat amb la línia oficial del partit, a qui CiU ha demanat la dimissió com a regidor tres vegades. De fet, la territorial gironina de la federació nacionalista ha expressat públicament el rebuig al fitxatge d’aquest socialista.

Cap a CiU sense càrrec. La marxa de Mascarell i Pluma a les files de CiU amb un càrrec sota el braç té poc a veure amb un altre cas sonat, el de l’historiador Jaume Sobrequés, que va deixar el PSC mesos abans de les eleccions del 28N. Històric dirigent dels socialistes catalans, senador per Girona i diputat, Sobrequés no va pas marxar del PSC temptat per una oferta política de CiU. “En la meua marxa hi ha raons ideològiques; aquests darrers anys he explicitat la meua posició independentista, però el PSC continua essent un partit amb una vinculació espanyolista que mai no acceptarà una Catalunya independent. En canvi, Mas ha obert una porta per a la nació catalana, i és bo que aquesta idea sigui a mans d’un gran partit”, argumenta l’historiador.

Però no s’està d’admetre que les relacions amb l’aparell eren de “desamor mutu”, que es remunta al congrés de Sitges del 1994, i que fa que “ja no em senti espiritualment vinculat a aquesta organització”. De fet, Sobrequés no tenia cap responsabilitat al PSC des de quinze anys enrere.

Respecte al cas de Mascarell, Sobrequés remarca que “també hi ha un distanciament personal entre ell i el PSC. Aquest factor de distanciament

GENERALITAT DE CATALUNYA

Quan Ferran Mascarell va anunciar que acceptava el càrrec de conseller de Cultura al govern de Mas, el portaveu adjunt del PSC al Parlament, Xavier Sabaté, li va dir "traïdor".

vital i el disgust per coses que havien passat a l'interior del partit amb relació a la seva persona expliquen la seva posició. Ho entenc i ho respecto". El cas de l'ex-president de la Generalitat Pasqual Maragall té a veure també amb aquest distanciament personal, però sobretot amb la manera com va gestionar l'aparell el seu relleu forçat a favor de José Montilla.

El món municipal és trànsfuga.

L'actual alcaldessa d'un municipi de l'Anoia representa les sigles de CiU. Però fa uns quants anys militava al PSC. La federació nacionalista li va oferir d'encapçalar la seva llista, i li recordà que amb el seu partit tenia ben poques possibilitats de triomfar. Va acceptar el canvi de carnet. Aquest cas no és pas cap excepció. Hi ha molts alcaldes de petits municipis que es presenten com a independents, però no dubten a posar la foto en un carnet si el partit en qüestió els ofereix unes certes garanties. I, si convé, al mandat següent ja tornaran a canviar la foto de carnet.

Una segona modalitat de trànsfugisme o abandonament del partit s'activa quan es confeccionen les llistes electorals. Si hom no hi obté el lloc que volia o no és gratificat en el repartiment posterior de càrrecs, és fàcil que estripi el carnet o que truqui a

cal veí. Aquesta pràctica s'ha registrat en una mesura o una altra a tots els partits catalans en l'àmbit municipal.

El trànsfugisme és barat. El pacte antitrànsfugisme, signat l'any 1998 per tots els partits, naixia amb l'objectiu teòric de penalitzar els regidors que abandonessin una formació per a donar suport a una altra. El pacte diu que han de ser expulsats dels partits i que de cap manera no es poden tornar a presentar a les eleccions amb aquelles sigles. Però en realitat ser trànsfuga surt molt barat, perquè en la majoria dels casos els trànsfuges no únicament no són expulsats, sinó que fins i tot reben el vist-i-plau dels partits per a tornar-se a presentar a les eleccions. El pacte antitrànsfugisme, que no és de compliment obligat perquè no té categoria de llei, fa temps que és a la corda fluixa a causa dels incompliments reiterats.

A diversos municipis catalans, durant el mandat que va començar el 2007, ha passat que regidors trànsfuges han permès mocions de censura i, ben sovint, els nous equips de govern sorgits d'aquestes aritmètiques han estat declarats també trànsfuges. Així i tot, la gran majoria no han estat expulsats dels partits, i ara que vénen noves eleccions municipals, n'hi ha que han tornat a ser escollits candidats.

Un cas ben curiós va passar a Campdevànol (Ripollès), on el govern sencer, integrat pel PSC i ICV, va ser declarat trànsfuga perquè s'havia beneficiat d'un trànsfuga d'ERC que havia ignorat les directrius del seu partit. L'alcaldessa actual, la socialista Núria López, no ha estat expulsada del seu partit, i probablement repetirà com a candidata.

L'estiu del 2009, la comissió anti-trànsfugisme del Congrés espanyol va declarar trànsfuga tot l'equip de govern de Mont-ras (Baix Empordà), format per CiU i una regidora no adscrita, que havia abandonat el grup amb què s'havia presentat, Mont-ras al Cor, que fins aleshores governava amb el PSC. La trànsfuga havia canviat la majoria existent al consistori, i havia lliurat l'alcaldia a Manel Montalban, de CiU. Ell i la resta de regidors de CiU també van ser declarats trànsfuges "com a beneficiaris de la dita conducta".

Al marge del món municipal i les altes esferes de partit, del PSC i el seu entorn no tan sols n'han marxat noms coneguts. També alguns periodistes que s'havien significat clarament amb aquest partit ara són a l'altre cantó. Cal dir, però, que la majoria han estat aixoplugats per l'ex-conseller socialista –ara convergent-independent– Ferran Mascarell. És el cas, per exemple, de la periodista Mar Jiménez, que abans de passar pel diari *Avui* havia treballat a la conselleria d'Antoni Castells i ara farà tasques d'assessorament per al Departament de Cultura.

Tot i el cop que ha rebut el PSC per la fugida de Ferran Mascarell i, ja fa uns quants anys, la de l'ex-president Maragall –que li va comportar un enriment de les relacions amb la plataforma Ciutadans pel Canvi–, el partit confia que abans o després podrà recuperar la confiança de Mascarell, com opina Ernest Maragall. La de Mascarell i la dels milers de ciutadans que, tot i considerar-se progressistes, han votat CiU. Al PSC també li caldrà reconstruir el seu entorn intel·lectual, que –si bé es manté majoritàriament fidel– no s'està de fer crítiques que fins ara no s'havien sentit.

Gemma Aguilera